

There is no translation of this article

Кой иска да бъде беден, гладен, да плаче или да бъде мразен?

Виждаме много ужасяващи сцени на бедност, глад, тъга и омраза на нашите телевизионни екрани и също толкова много страдания, които ни заобикалят, но вместо това искаме да бъдем богати, щастливи и уважавани, да имаме добри поводи да се смеем и да получим от живота колкото се може повече, надявайки се, че Бог винаги ще бъде щедър и милостив към нас.

В днешното Евангелие Исус не казва, че бедността, гладът, тъгата или омразата са благословение, а че хората са благословени, когато са бедни, гладни, плачещи и мразени. И тук наистина затаяваме дъх.

Проповедта за блаженствата е изключително силно послание на надеждата, но едновременно с това и една от най-критичните точки в евангелския разказ, защото абсолютно нелогично за човешкото съзнание свързва щастието в бъдеще с кръста и нещастieto сега.

Парадоксално бедността, гладът, тъгата и омразата не са благо-словения и благодат, но тези условия на нужда и зависимост ни карат да разчитаме на Бога, а само когато разчитаме на Него, сме онези, които в действителност сме предназначени да бъдем

хора, имащи връзка със своя Създател.

Размишлявайки върху блаженствата, които си припомняме днес, с лекота достигахме чак до дъното и дълбините в душите си и се питахме какво е за нас християнството – идеология и рационална теория, която ни помага да оцелеем в объркания свят, който ни заобикаля и в личните ни кризи или израз на чиста вяра?

Днес има много „духовни учения“, които обещават и гарантират, че ще ни дадат безотказна формула за щастие и успех, но те остават просто мираж. И не е чак толкова трудно да се подведем по някое от тези учения, защото, от една страна, всички искаме спасение и живот в небето, но от друга, не се отказваме и от земните блага и точно поради тази причина щастието понякога ни се изплъзва, понеже го губим, не успявайки да го запазим.

В контекста на блаженствата можем да си припомним думите на Исус: „Мир ви оставям. Моя мир ви давам. Аз не ви давам, както светът ви дава...“, т.е. Христовият мир е вече тук, на земята, на наше разположение и от нас се иска само да го използваме. По същия начин Божието царство, което не е оттук, е близо до нас и ние можем да предвкусим от радостта и щастието на вечността в тайнството Евхаристия, когато приемаме. Христос Бог е Този, който създаде сърцата ни и затова можем да бъдем щастливи, единствено когато сме изпълнени с Неговото присъствие.

Още от първата глътка въздух, която поемаме, цялото ни същество е насочено и ориентирано към Бога и ако отричаме това или се опитваме да намерим Бог другаде, каквото и да правим, просто няма да намерим щастие и няма да притежаваме благословието, за което днес говори Исус.

Затова е невъзможно да срещнем човек, привързан към парите и предал се на алчността, който да е щастлив. Чували сме за много богати хора, чийто край в живота е наистина трагичен поради зависимости и самота. Невъзможно е да срещнем и човек, който е погълнат от похотливи мисли и е щастлив. Похотта никога не може да допринесе за щастието, защото иска да манипулира, контролира, принуждава и заблуждава.

И в днешното Второ четиво апостол Павел много категорично ни дава насока как да се уповаваме на Бога: „И ако само през този живот се надяваме на Христа, ние сме най-окаяни от всички човеци“.

Същите мисли ни навява и първото четиво от книгата на пророк Йеремия: „Проклет онзи човек, който се надява на човек и плът прави своя опора и чието сърце страни от Господа“.

Всички имаме свои стремежи и амбиции в живота, но не бива да забравяме Бога, защото единственото, което ще ни направи истински щастливи, е любовта и само любовта: да обичаме и да бъдем обичани с онази чиста форма на любов, която познахме в Исус, Който се пожертва за нас.

Исус е формулата за щастие, която всички търсим. Да погледнем със съзерцание разпятието и да помислим още веднъж за Христовата любов и за необхватния светъл хоризонт на вечността, който тя предначертава пред нас!

Няма как да не се почувстваме щастливи и благословени, съзерцавайки разпятието, защото в него е скрито светлото бъдеще, което Бог ни дарява: „Благословен онзи човек, който се надява на Господа и комуто надеждата е Господ!“

Благословени сме и преблагословени дори! Да се усмихнем и да бъдем щастливи, дори и ако в живота ни временно е настъпила пълна бъркотия.

Един от белезите, по които ще познаем християнина е щастието и радостта, изписани на лицето му. Свети Франциск казва, че за дявола и неговия род е доста тъжно, когато сме радостни.

В живота има само един повод за тъга – да не бъдем светци, но не непременно герои и мъченици, а такива, които просто имат силна и непоколебима вяра.

Ако не в момента и не всеки ден, то все някога сме се сблъскали с физическата бедност и глада, плакали сме, преживявайки болка и страдание и сме усещали в сърцата си отровата от забитото жило на омразата, но какъвто и да е кръстът, който носим на раменете си, той е инструмент, който ни приближава до Бога и е наше благословение:

„Блажени вие, бедни духом, защото ваше е царството Божие.

Блажени, които гладувате сега, защото ще се наситите.

Блажени, които плачете сега, защото ще се разсмеете.

Блажени ще бъдете, кога ви намразят човеците... заради Сина Човечески.“

Нашата надежда не е само за този живот и истинското богатство е духовното богатство, което притежаваме, измерено във вяра и смирение, а не материалните притежания, които този свят изкусително ни предлага. Истинското богатство е скрито в сърцата ни, там, където грижливо пазим Христос!